

Arrest

nr. 201 071 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 12 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 januari 2014 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 21 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.08.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar Libanon omdat hij er gevaar zou lopen vanwege zijn politieke opvattingen. Hij legt een schrijven voor van de heer A.D. waarin gesteld wordt dat betrokkene Libanon heeft verlaten vanwege bedreigingen van de veiligheid van zijn persoonlijk leven vanwege zijn politieke opvattingen en dat deze bedreigingen nog steeds een obstakel vormen voor zijn terugkeer naar zijn vaderland. Deze elementen stroken echter niet met de elementen die betrokkene naar voor heeft gebracht in het kader van zijn asielaanvraag. In het kader van zijn asielaanvraag verklaarde betrokkene dat hij Libanon ontvlucht is omdat hij represailles vreesde van familieleden van een motorrijder die hij ernstig verwond zou hebben in een verkeersongeluk. Betrokkene heeft geen enkele melding gemaakt van problemen omwille van zijn politieke overtuigingen. Indien betrokkene daadwerkelijk gevaar zou gelopen hebben omwille van zijn politieke opvattingen, is het erg bevreemdend dat hij dit dan niet aangebracht zou hebben bij zijn asielaanvraag. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de huidige verklaring van betrokkene en het schrijven dat hij voorlegt. Indien betrokkene zijn land van herkomst ontvlucht zou zijn omdat hij gevaar liep vanwege zijn politieke opvattingen dan diende hij dit aangebracht te hebben bij zijn asielaanvraag.

Betrokkene beroept zich op het gelijkheidsbeginsel en artikel 10, 11 en 191 van de Belgische grondwet en meent dat hij gelet op het gelijkheidsbeginsel omwille van zijn verblijf van vijf jaar en zijn duurzame lokale verankering geregulariseerd moet worden, aangezien de regularisatie aan anderen die zich in dezelfde situatie bevonden werd toegekend. Een loutere verwijzing naar anderen die geregulariseerd werden, kan echter niet weerhouden worden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. In casu stellen we vast dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft; dat hij ter staving van de ingeroepen duurzame lokale verankering enkele steunbrieven van vrienden en kennissen en drie getuigschriften van cursussen Nederlands (beginnersniveau) voorlegt en dat hij verklaart Frans te spreken en aan de slag zou kunnen als zelfstandige autoverkoper. Deze elementen kunnen echter niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 is immers een gunstmaatregel. Deze gunst kan niet aan betrokkene worden toegekend, omdat hij jarenlang van een valse identiteit gebruik heeft gemaakt. Betrokkene heeft bij zijn asielaanvraag verklaard A.J.K. te heten en geboren te zijn op [...]. Ook bij de beroepsprocedure bij de Raad van State en bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 25.11.2009 hield hij vast aan deze identiteit. In het kader van de huidige aanvraag vermeldt de advocaat dat de heer N.B., gekend is onder de naam K.A.J., zonder verdere toelichting of enige verklaring voor de totaal andere naam en geboortedatum. Uit de voorgelegde identiteitskaart en het attest van de Libanese ambassade blijkt dat B.A., geboren op [...] de echte identiteit van betrokkene is. Betrokkene heeft bijgevolg meer dan zeven jaar lang getracht de Belgische overheid te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit en heeft geprobeerd op basis van deze valse identiteit de vluchtelingenstatus en een verblijfsvergunning te verkrijgen; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De

algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet als grond voor regularisatie.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven waar hij een nauwe band mee onderhoudt die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het louter aanhalen van artikel 8 van het EVRM kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 10.04.2006, die afgesloten werd op 06.07.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan drie maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van de onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die samen worden behandeld – op een repetitieve wijze een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurs-handelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 24-6). Dat de motieven overeenkomstig artikel 2 en 3 dienen in de beslissing zelve te staan van voormelde wet.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VI1-19.316).

[...]

Dat het niet volstaat voor te houden : volgens libanese identiteitskaart .

Dat een beslissing dient genomen te worden op naam van de verzoeker zelve zou deze zijn identiteit bewijst. Dat dit trouwens ook volgt uit artikel 9 bis van de vreemdelingenwet alwaar men copie van een geldige identiteitskaart of paspoort dient toe te voegen bij het verzoek. Dat anders het gesteld in artikel 9 bis geen inhoud heeft nu het anders zou kunnen volstaan om juist andermans identiteitstukken in te dienen teneinde een geldig verzoek in te dienen.

Dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (B.S., 6 oktober 2006) het volgende bepaalt :

"[...]

Dat er geen verzoek werd ingediend op name van A.J.K..

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet als grond voor regularisatie.

daar waar nochtans de onmogelijkheid van terugkeer ingeroepen werd en een schrijven voorgelegd werd van de heer A.D., zodat wel degelijk een begin van bewijs wordt voorgelegd. Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd kan zijn.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"Deze gunst kan niet aan betrokkene worden toegekend, omdat hij jarenlang van een valse identiteit gebruik heeft gemaakt. Betrokkene heeft bij zijn asielaanvraag verklaard A.J.K. te heten en geboren te zijn op 28.05.1959. Ook bij de beroepsprocedure bij de Raad van State en bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 25.11.2009 hield, hij vast aan deze identiteit In het kader van de huidige aanvraag vermeldt de advocaat dat de heer N.B. gekend is onder de naam K.A.J, zonder verdere toelichting of enige verklaring voor de totaal andere naam en geboortedatum. Uit de voorgelegde identiteitskaart en het attest van de Libanese ambassade blijkt dat B.N., geboren op 06.01.1956 de echte identiteit van betrokkene is. Betrokkene heeft bijgevolg meer dan zeven jaar lang, getracht de Belgische overheid te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit en heeft geprobeerd op basis van deze valse identiteit de vluchtelingenstatus en een verblijfsvergunning te verkrijgen; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Dat evenwel datgene wat naar aanleiding van de asielaanvraag werd naar voorbracht evenwel niet determinerend kan zijn in de duur van het verblijf nu de bestreden beslissing zelve gewag maakt van een beperkte duur van de asielaanvraag, daar waar de ingeroepen feiten zelve normalerwijze zelfs niet zouden kunnen resulteren in het toekennen van asiel en daar waar de verzoekende partij stelt zeer spoedig aan zijn toenmalige raadsman zou gevraagd hebben de identiteit te verbeteren doch zijn raadsman hem dit afgeraden heeft. Dat trouwens hij zo bang was dat hij nopens identiteit en bepaalde feiten de waarheid niet heeft gezegd. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).Dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is en onredelijk is door voormeld element te nemen als determinerend (Cf. Rvv. nr. 48.370 van 21/9/2010).

[...]

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"Wat het inroepen van art 8 van, het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven waar hij een nauwe band mee onderhoudt die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het louter aanhalen van artikel 8 van het EVRM kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie.",

Daar waar in diezelfde beslissing staat

"In casu stellen we vast dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft; dat hij ter staving van de ingeroepen duurzame lokale verankering enkele steunbrieven van vrienden en kennissen en drie getuigschriften van cursussen Nederlands (beginnersniveau) voorlegt en dat hij verklaart Frans te spreken en aan de slag zou kunnen als zelfstandige autoverkoper. Deze elementen kunnen echter niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

en ook te vinden is dat betrokkene inroept geregulariseerd te worden "omwille van zijn verblijf van vijf jaar en zijn duurzame lokale verankering"

Dat hetgeen ingeroepen wordt uiteraard typisch past in het kader van artikel 8 van het E.V.R.M.

Dat er kennelijk sprake is van een diepgaande breuk met het land van herkomst (Vaste Beroepscommissie dd. 7 januari 1993, nr. 91/479/F159; Vluchtelingenwerk Amsterdam, Basishandleiding voor rechtshulpverleners, Amsterdam, 1992, 1,26).

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat artikel 8 E.V.R.M. in zijn eerste lid bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769).

Artikel 8, 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Artikel 8 van het EVRM behelst ook de bescherming van het privéleven. VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Dat hier ondermeer ook het recht dient beschermt te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.C.R.M , 6825/74, x. Ir., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p. 445; E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art. 31), nr. 6959/75, Brûggeman en Sceuten/ DI., DR. 10, (100) 137, § 55; geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOUDI/ Fr.; Cf r. E.H.R.M. NIEMIETS/ DI. dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B, § 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermt Dat de inhoud van artikel 8 van het E.V.R.M. zich niet beperkt tot het gezinsleven of familieleven (Ibid).

Dat gelet op het voorgaande er ook geen motief voorkomt in de zin van artikel 8,2 van het E.V.R.M. in de bestreden beslissing, zodat ook artikel 8 van het E.V.R.M. hier geschonden is nu geen motivering werd gegeven nopens de inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. Dat de reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat met andere woorden een belangenafweging dient plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003) .

Dat evenmin enig motief wordt opgegeven in de zin van artikel 15 van het E.V.R.M. namelijk oorlog of noodtoestand. Dat artikel 15 van het E.V.R.M. voorziet dat enkel in geval van oorlog of noodtoestand die het bestaan van het volk bedreigt kan, afwijken van de bepalingen van het E.V.R.M. en dat dan nog in zoverre dat er sprake is van proportionaliteit en naleving van andere verplichtingen voortvloeiende uit het internationale recht. Dat trouwens een dergelijke toestand zich niet voordoet.

Dat de bestreden beslissing in zoverre zij artikel 8 van het E.V.R.M. schendt ook niet gemotiveerd kan zijn. Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurs-handelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN

MENSEL, .A. , De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246) .

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is- geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere" zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.,281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen; (...) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 14 9 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...) onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),
[...]

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"ibz

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken

Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid, nu in zake regularisatie de minister van migratie en asielbeleid bevoegd is. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009) .

Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet.

Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden

opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, A. , De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246) .

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen; (...) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...) onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 7.9014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

[...]

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat de bestreden beslissing stelt :

"Betrokkene beroept zich op het gelijkheidsbeginsel en artikel 10, 11 en 191 van de Belgische grondwet hij meent dat hij gelet op het gelijkheidsbeginsel omwille van zijn verblijf van vijf jaar en zijn duurzame lokale verankering geregulariseerd moet worden, aangezien de regularisatie aan anderen die zich in dezelfde situatie bevonden werd toegekend. Een loutere verwijzing naar anderen die geregulariseerd werden, kan echter niet weerhouden worden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat zé vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht In casu stellen we vast dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft; dat hij ter staving van de ingeroepen duurzame lokale verankering enkele steunbrieven van vrienden en kennissen en drie getuigschriften van cursussen

Nederlands (beginnersniveau) voorlegt en dat hij verklaart Frans te spreken en aan de slag zou kunnen als zelfstandige autoverkoper."

Dat het nochtans zo is dat het algemeen gekend en geweten is dat er personen zijn geregulariseerd op basis van de feitelijke argumenten zoals ingeroepen door de verzoekende partij zoals opgenomen in de bestreden beslissing :

"In casu stellen we vast dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft; dat hij ter staving van de ingeroepen duurzame lokale verankering enkele steunbrieven van vrienden en kennissen en drie getuigschriften van cursussen Nederlands (beginnersniveau) voorlegt en dat hij verklaart Frans te spreken en aan de slag zou kunnen als zelfstandige autoverkoper. Deze elementen kunnen echter niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. " en ook daarin te vinden is dat betrokken" inroept geregulariseerd te worden "omwille van zijn verblijf van vijf jaar en zijn duurzame lokale verankering"

Dat evenmin enige afweging wordt gemaakt of de betrokkene dient gelijkgesteld te worden aan diegenen die reeds effectief geregulariseerd zijn op basis van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Dat in zake regularisatie het nochtans zo is dat iedereen gelijk dient behandeld te worden. Dat hij die een even grote band met België kan inroepen op diezelfde wijze dient behandeld te worden. Dat anders er een schending is van het gelijkheidsbeginsel. Dat het een zeer algemeen gegeven is dat veel personen zich op de vernietigde criteria met succes hebben kunnen beroepen.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitragehof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.I.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B. S. , 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B. S. , 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.. 1968- 69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W. . met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression frangaise; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BEXXCK, C., " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 6/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies"- en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M. ; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V. , "Liberté, legalité et proportionalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995,, nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt-. nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E., 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C. D. P. K. . 1997, 483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13) . Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989

houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingen, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution', noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld "Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, ~ 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat het daarbij volstond dat de verzoekende partij de ongelijkheid opwierp.

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M.2000 (samenvatting), 50)

Dat na het arrest van de Raad van State nr. 198.7 69 van 9 december 2009 in de zaak A/ 193.994/XIV 31.885, nog steeds het gelijkheidsbeginsel blijft gelden en het motiveringsvereiste. Dat dergelijke vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria , voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft.

Dat ter zake ingeroepen geld dat de verzoekende partij diens geval dient gelijk gesteld te worden met diegenen die geregulariseerd werden, en die dus een ontvankelijk en gegrond verzoek hebben ingediend op basis van de tijdelijke criteria, zulks op basis van het gelijkheidsbeginsel.

Dat het annuleren van criteria uiteraard niet wegneemt dat het gelijkheidsbeginsel blijft gelden daar waar de overheid uiteraard dient te motiveren in zaken van gelijkaardige merites waarom de ene wel kan rekenen op een gunstige beslissing en anderen niet.

Dat dit betekent dat wie zich in gelijkaardige situatie tout court bevindt op een zelfde wijze dient behandeld te worden. Dat rechtspraak uiteraard werd aangevoerd teneinde de werking van het gelijkheidsbeginsel duidelijk te maken, hetgeen in het verzoekschrift tot regularisatie gebeurd is.

Dat niet alléén het gelijkheidsbeginsel geldt. Dat de bestreden beslissing ook moet gemotiveerd zijn.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijken en vroegere standpuntnamen (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer. Onder de criteria zelfs uitgevaardigd door de overheid werden een aantal mensen geregulariseerd. De verzoekende partij heeft uiteraard recht dat zijn dossier op gelijke en analoge manier wordt behandeld als de personen die met toepassing van de vernietigde criteria werden geregulariseerd. Anders ontstaat een ongelijkheid en is er willekeur in de ~ toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Een ongelijke toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet kan niet gemotiveerd zijn. Er is evenzeer een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M.

nu de verzoekende partij met een inbreuk daarvan te maken krijgt die anderen die een gelijkaardig regularisatiedossier hebben ingediend niet geconfronteerd worden.

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt, in zoverre het de zogenaamde vernietigde criteria niet aanvaard als beoordelingscriteria voor het verzoeken artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, dit in toepassing van zowel het gelijkheidsbeginsel als in toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. Dat hierdoor het begrip buitengewone omstandigheden verkeerd werd toegepast.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577). Dat in dergelijke hypothese de administratieve beslissing niet kan gemotiveerd zijn zoals in casu.

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn, terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd, zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekende partij tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zijn, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. «

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt1 en concludeerde zeer beperkt' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt1. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12

augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998) . De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekende partij heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich reeds zeer lang verblijf houdt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664,

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen reeds hierboven gesteld is naar voor werd gebracht.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde merites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat zowel; de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoekende partij niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoekende partij precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd. . 1 april 2004 en RvSt. nr. 130. 048 dd. . 1 april 2004) .

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991) , het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R. , 1993/2, 67-71) ,

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE- D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 199iD-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoeker hierover zeer uitvoerig heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Hierbij wordt omtrent elk van de aanvoerde elementen geoordeeld waarom deze geen machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden rechtvaardigen. Losstaand van de vraag in welke mate een motivering waarin concreet wordt ingegaan op de elementen die verzoekers zaak kenmerken stereotiep zou zijn, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.). Waar verzoeker nog een uitgebreidere motivering verwacht die uiteenzet waarom in zijn geval een negatieve beslissing werd genomen, terwijl in andere dossiers met dezelfde merites een gunstige beslissing werd genomen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven, *“Een loutere verwijzing naar anderen die geregulariseerd werden, kan echter niet weerhouden worden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”* Er kan niet worden ingezien welke ruimere motivering verzoeker nog kan verwachten. Verder toont verzoeker met zijn uitgebreid theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht – die het verzoekschrift aardig doet aandikken – niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu oordeelde verweerder dat er geen redenen zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. De bestreden beslissing verwijst naar een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd door A.J.K., *“volgens Libanese identiteitskaart: [B.N.]”*. Verzoeker valt hierover en betoogt dat de beslissing dient te worden genomen op zijn eigen naam, zo hij zijn identiteit bewijst. Hij preciseert daarbij nog dat hij geen verzoek heeft ingediend onder de naam A.J.K.

Verzoeker zoekt spijkers op laag water en gaat vlotjes voorbij aan het gegeven dat hij in de aanhef van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging heeft gesteld, *“Ondergetekende, de heer [N.B.], (zie bijlage 1), gekend onder de naam [K.A.J.]”*. De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoeker erover kan vallen dat de bestreden beslissing zijn twee identiteiten vermeldt en daarbij aangeeft dat hij volgens zijn Libanese identiteitskaart B.N. is. Verzoekers kritiek komt misplaatst over waar hij jarenlang de valse identiteit *“K.A.J.”* heeft gebruikt. Er kan in deze alleszins geen twijfel bestaan omtrent het gegeven dat voormelde beslissing is gericht aan verzoeker en een antwoord biedt op de door hem geïnitieerde verblijfsaanvraag.

2.7. Verder uit verzoeker kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat de aangehaalde vrees voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden bij gebreke aan een begin van bewijs. Verzoeker verwijst naar de bijgebrachte verklaring van A.D. Wat betreft deze verklaring werd in de bestreden beslissing evenwel uitvoerig aangegeven waarom hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo werd gesteld dat verzoeker de in deze verklaring aangebrachte vrees voor vervolging omwille van politieke redenen niet heeft opgeworpen in zijn asielaanvraag, waarbij hij integendeel gewag maakte van een vrees voor represailles van familieleden van een motorrijder die hij ernstig verwond had in een verkeersongeval. Verweerder stelt dat het bevreemdend overkomt dat verzoeker deze vrees ten gevolge van zijn politieke overtuigingen niet kenbaar heeft gemaakt aan de asielinstanties. Verzoeker gaat geenszins concreet in op voormeld motief. Hij kan dan ook niet zonder meer verwijzen naar de verklaring van A.D., waarvan in de bestreden beslissing werd gesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, om alsnog aannemelijk te maken dat hij wel degelijk het vereiste begin van bewijs inzake een vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft overgemaakt.

2.8. In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, *“Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 is immers een gunstmaatregel. Deze gunst kan niet aan betrokkene worden toegekend, omdat hij jarenlang van een valse identiteit gebruik heeft gemaakt. Betrokkene heeft bij zijn asielaanvraag verklaard A.J.K. te heten en geboren te zijn op [...]. Ook bij de beroepsprocedure bij de Raad van State en bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 25.11.2009 hield hij vast aan deze identiteit. In het kader van de huidige aanvraag vermeldt de advocaat dat de heer N.B., gekend is onder de naam K.A.J., zonder verdere toelichting of enige verklaring voor de totaal andere naam en geboortedatum. Uit de voorgelegde identiteitskaart en het attest van de Libanese ambassade blijkt dat B.A., geboren op [...] de echte identiteit van betrokkene is. Betrokkene heeft bijgevolg meer dan zeven jaar lang getracht de Belgische overheid te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit en heeft geprobeerd op basis van deze valse identiteit de vluchtelingenstatus en een verblijfsvergunning te verkrijgen; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’.”*

Verzoeker is van oordeel dat de identiteit die hij bij zijn asielaanvraag had aangenomen, niet determinerend kan zijn bij de beoordeling van de duur van zijn verblijf, dit gelet op de beperkte duur van de asielprocedure waarvan de bestreden beslissing zelf gewag maakt. In deze merkt de Raad op dat verzoeker evenwel niet enkel naar aanleiding van zijn asielaanvraag een valse identiteit heeft gehanteerd, doch deze valse naam en geboortedatum gedurende een periode van meer dan zeven jaar

heeft blijven hanteren, ook bij het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het is slechts voor het eerst in de thans beoordeelde verblijfsaanvraag dat verzoeker, zonder enige verduidelijking dienaangaande, zijn ware identiteitsgegevens aan verweerder onthult. De Raad kan het – in het licht van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt – niet kennelijk onredelijk of disproportioneel achten dat verweerder de nodige consequenties koppelt aan de gepleegde identiteitsfraude en de door verzoeker aangevoerde elementen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen om deze reden niet weerhoudt. Wat betreft de beweegreden van de gepleegde fraude, met name angst en zijn toenmalige raadsman die hem afraadde zijn identiteit te verbeteren, dient de Raad op te merken dat dergelijk ongestaafd betoog bezwaarlijk afbreuk kan doen aan de effectief gepleegde identiteitsfraude.

2.9. Waar verzoeker zijn argumentatie inzake zijn langdurig verblijf en duurzame verankering nogmaals herhaalt, ditmaal in het kader van het door hem geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekers betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. De Raad ziet namelijk niet in hoe het citeren uit een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen uit 1992, de weergave van de tekst van artikel 8 van het EVRM, het citeren van rechtsleer dienaangaande en het opwerpen van een arrest van de Raad van State waarin werd gesteld dat artikel 8 van het EVRM een buitengewone omstandigheid kan uitmaken – daar waar verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard – ertoe kunnen leiden dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Er kan in deze ook niet worden ingezien waarom er zich in de bestreden beslissing een motivering aangaande artikel 8, tweede lid van het EVRM opdrong. Verzoeker – die nooit meer dan een attest van immatriculatie heeft gekregen – bevindt zich niet in de situatie van een beëindiging van een verworven verblijfsrecht, zodat een toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM zich niet opdringt.

2.10. Waar verzoeker dan weer overspringt op het gebrek aan een motivering inzake artikel 15 van het EVRM, is het voor de Raad een raadsel waarom dergelijke motivering zich in casu zou opdringen. Zoals verzoeker aangeeft voorziet voormelde verdragsbepaling dat, ingeval van oorlog of een noodsituatie, kan worden afgeweken van bepaalde bepalingen van het EVRM, doch – zoals verzoeker tevens zelf aangeeft – doet er zich geen dergelijke toestand in België voor. Een motivering inzake artikel 15 van het EVRM is dan ook geenszins aan de orde.

2.11. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene beroept zich op het gelijkheidsbeginsel en artikel 10, 11 en 191 van de Belgische grondwet en meent dat hij gelet op het gelijkheidsbeginsel omwille van zijn verblijf van vijf jaar en zijn duurzame lokale verankering geregulariseerd moet worden, aangezien de regularisatie aan anderen die zich in dezelfde situatie bevonden werd toegekend. Een loutere verwijzing naar anderen die geregulariseerd werden, kan echter niet weerhouden worden. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”* Verzoeker kan deze motivering niet onderuit halen door zijn uitgebreid theoretisch betoog aangaande de geschonden geachte artikelen 10 en 11 juncto artikel 191 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, dat het verzoekschrift eveneens aardig doet aandikken. Verzoeker toont nergens concreet aan dat een vreemdeling zoals hij die gedurende jaren een valse identiteit aanwendt en die ter staving van een duurzame lokale verankering in het Rijk sedert 2006, *“enkele steunbrieven van vrienden en kennissen en drie getuigschriften van cursussen Nederlands (beginnersniveau) voorlegt en dat hij verklaart Frans te spreken en aan de slag zou kunnen als zelfstandige autoverkoper”*, gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk. Hij kan dan ook niet de verwachting koesteren om nog een uitgebreidere motivering in de bestreden beslissing terug te vinden dan de voormelde. Te dezen kan het bezwaarlijk volstaan om de elementen op te lijsten die zijn zaak kenmerken en te poneren *“dat het algemeen gekend en geweten is dat er personen zijn geregulariseerd op basis van de feitelijke argumenten zoals ingeroepen door de verzoekende partij”*. Zoals verzoeker ten slotte zelf stelt werden de *“tijdelijke criteria”* vervat in de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. Verzoeker kan niet dienstig een betoog opzetten stellende dat ondanks deze vernietiging, het gelijkheidsbeginsel onverkort dient te spelen. Er bestaat geen gelijkheid in onwettigheid (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) en zoals reeds gezegd toont verzoeker niet aan dat een vreemdeling in een gelijkaardige situatie gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk. In de mate

dat verzoeker stelt dat verweerder hierdoor het begrip buitengewone omstandigheden incorrect heeft toegepast, herhaalt de Raad dat in casu geen betwisting inzake het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden voorligt, daar verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard.

2.12. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is getroffen door een onbevoegde overheid, waar bovenaan de bestreden beslissing *“Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken”* wordt vermeld en de in casu bevoegde overheid de *“minister van migratie en asielbeleid”* is, wijst de Raad erop dat uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze beslissing werd genomen door een attaché, die optreedt als een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

2.13. De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

- artikel 1:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.”

- artikel 2:

“Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.”

- artikel 3:

“Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.”

- artikel 4:

“De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

2.14. Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Inleiding tot het publiekrecht*, Deel 2, *Overzicht Publiekrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, *Rev.b.dr.const.* 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

2.15. Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 blijkt dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie”*. Bij Koninklijk Besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding omschreven. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd de voogdijbevoegdheid toegekend over de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor deze staatssecretaris bevoegd is om de Vreemdelingenwet toe te passen.

2.16. Aldus staat vast dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is tot het treffen van individuele beslissingen, genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, zoals in casu. Verder blijkt uit een lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat de bevoegdheid tot het treffen van beslissingen, genomen op voormelde grond, kan worden gedelegeerd aan een gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris. Hierbij blijkt uit een lezing van artikel 6 van het Delegatiebesluit dat *“aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren”* een delegatie van bevoegdheid kan worden verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In casu werd de bestreden beslissing getroffen door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat deze de bevoegdheid heeft om de akte op te stellen blijkt uit het voorgaande. Van een schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet is dan ook geen sprake.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA